

Ήταν ημέρα Παρασκευή, 13 Ιουλίου 2018. Μετά την κηδεία του συγχωριανού μας Γιώργου Βακόλα μαζευτήκαμε στο μαγαζί του στο Βύρωνα. Μπαίνοντας μέσα, στο αριστερό μέρος του μαγαζιού καθόταν ο Νίκος ο Τσάκαλος του Γεωργίου ή Λάκης όπως τον φωνάζαμε στο χωριό. Ο Λάκης του Γιώργου Νίκου ή ο Λάκης της Χαρίκλειας. Γιώργος, ο πατέρας του και Χαρίκλεια, η μάνα του.

- Έλα, Στέλιο, κάθισε μου είπε ο Λάκης. Μαζί του κάθονταν ο Γρηγόρης ο Μπανταβάνης και ο ξάδερφός του ο Νίκος ο Τσάκαλος του Ηλία. Έτσι γίναμε μια παρέα τεσσάρων ατόμων. Στα διπλανά τραπέζια κάθονταν άλλοι συγχωριανοί μας.

Αν και η μερα δεν προσφερόταν για πολλές κουβέντες, δεν άργησε σε λίγο η συζήτηση να ανάψει για τα καλά. Για χρόνια πολλά, τα καλοκαίρια στο χωριό ή στην Αθήνα όπου ανταμώναμε με τον αγαπητό φίλο Λάκη, η κουβέντα μας μετατρέπονταν σχεδόν πάντα σε πολιτική συζήτηση.

Εννοείται πάντα σε πολιτισμένο και κόσμιο επίπεδο, μένοντας ο καθένας στις απόψεις του και σεβόμενος ο ένας τις απόψεις του άλλου αλλά πάντα συζητώντας, ο καθένας με τα επιχειρήματά του και τις απόψεις του. Ο Νίκος σταθερά ταγμένος στον πολιτικό χώρο της Δεξιάς και εγώ αντίστοιχα στον πολιτικό χώρο της Αριστεράς. Ξεκίνησε αυτή τη φορά πρώτος ο Νίκος.

-Στέλιο, την είδαμε την αριστερά σας και τα έργα της. Ο Τσίπρας κάνει ακριβώς ό, τι έκαναν και οι προηγούμενοί του. Άλλα έλεγε και άλλα κάνει. Άρα δεν υπάρχει άλλη πολιτική. Άρα και ο Καραμανλής και ο Παπανδρέου και ο Μητσοτάκης είχαν δίκιο που εφάρμοζαν αυτή την πολιτική τόσα χρόνια και άδικο τους κατηγορούσατε. Δεν υπάρχει αριστερή πολιτική. Η πολιτική είναι μία, αυτή που τόσα χρόνια εφαρμόζεται στην Ελλάδα. Αυτή που αναγκάστηκε να εφαρμόσει και ο Τσίπρας .

-Νίκο, νομίζω ότι ο Τσίπρας δεν εφάρμοσε καμιά αριστερή πολιτική. Εφάρμοσε δεξιά πολιτική, μια πολιτική πιο δεξιά από τους δεξιούς. Πήρε μέτρα που οι δεξιοί πολιτικοί δεν θα μπορούσαν ποτέ να τα περάσουν. Ο Τσίπρας εξευτέλισε την αριστερά και τους αριστερούς με αυτά τα μέτρα, μνημόνια κλπ. Όλα αυτά δεν είναι αριστερή πολιτική, δεν είναι οι αγώνες, τα οράματα και τα όνειρα χιλιάδων αριστερών.

- Ναι, αλλά, άλλα έλεγε και άλλα πράττει και κοροΐδεψε τον ελληνικό λαό όπως τον κοροΐδεψαν και οι άλλοι. **Η αριστερή πολιτική είναι μια ουτοπία. Δεν υπάρχει στην ουσία αριστερή πολιτική. Δεν μπορεί η Ελλάδα να σταθεί μόνη της, είναι μικρή χώρα, χρειάζεται συμμάχους. Τους Αμερικάνους, τους Εγγλέζους τους Γάλλους κλπ. Βλέπεις πώς ο Τσίπρας προσαρμόστηκε και κάνει και αυτός ό,τι έκαναν οι προκάτοχοί του, γιατί δε γίνεται αλλιώς; Ούτε έξω οι Αμερικάνοι ούτε έξω το ΝΑΤΟ και η ΕΟΚ. Αυτά δε γίνονται, είναι ουτοπίες ανεφάρμοστες**

_ Νίκο, κάνεις ένα μεγάλο λάθος. Ο κόσμος δεν είναι μόνο η Αμερική, η Αγγλία και η Γαλλία. Είναι και άλλες χώρες. Εδώ και 200 σχεδόν χρόνια η Ελλάδα από το 1824 μέχρι και σήμερα, έχει μοναδικούς «συμμάχους» τις παραπάνω αυτές χώρες και είναι αυτοί «οι δήθεν σύμμαχοι» που κάθε σχεδόν 30 χρόνια, σε πλήρη σύμπλευση και αγαστή συνεργασία με μια ισχυρή μειοψηφία ντόπιων Ελλήνων οδηγούν τη χώρα σε πλήρη χρεοκοπία και καταστροφή. Και συνεχώς επαναλαμβάνεται αυτό το σενάριο και πάλι από την αρχή. Είναι τα περίφημα δάνεια που από το 1824 μέχρι και σήμερα η Ελλάδα παίρνει από τις παραπάνω αυτές χώρες και ο ελληνικός λαός ουδέποτε έμαθε ούτε γνωρίζει που πήγαν, ποιοι τα πήραν αυτά τα δάνεια και γιατί επιτέλους η χώρα δεν οδηγείται στη πρόοδο και την ανάπτυξη μετά από τόσο δανεικό χρήμα. Δάνεια που έχουν τη χώρα αλυσοδεμένη και δεν την αφήνουν να αναπνεύσει εδώ και 200 χρόνια και θα συνεχίζεται αυτή η κατάσταση για άλλα τουλάχιστον 300 με 400 χρόνια δηλαδή στον αιώνα τον άπαντα. Μια τελείως ολιγομελή κλίκα ντόπιων και ξένων λυμαινόνται τη χώρα, χωρίς αιδώ και έλεος απ' το 1824 και δώθε και μας παραμυθιάζουν ότι δεν υπάρχει άλλη πολιτική, άλλη λύση.

Ο Τσίπρας εφαρμόζει και συνεχίζει πιστά αυτή την ίδια καταστροφική πολιτική. Και στο κάτω κάτω της γραφής τι σοί σύμμαχοι είναι αυτοί για τη χώρα μας, αλλά και τι σοί Έλληνες πολιτικοί είναι αυτοί που κυβερνούν τον τόπο τόσα χρόνια και προκοπή και καλό δεν είδαμε; Όλα αυτά τα 200 χρόνια, το θεμελιακό πρόβλημα για τη χώρα μας είναι το πρόβλημα του χρέους, η αιώνια θηλιά στο λαιμό του λαού μας και αυτοί που δημιουργούν το χρέος, δηλαδή οι εκάστοτε κυβερνήσεις, που κρατούν στα αιώνια δεσμά τη χώρα και τον ελληνικό λαό.

- Στέλιο, μπορεί αυτά που λες να είναι σωστά και έτσι είναι πράγματι, αλλά στον κόσμο που ζούμε δεν μπορούν να εφαρμοστούν, δεν μπορεί να γίνει αλλιώς.

_ Εγώ , Νίκο, δεν μπορώ να καταλάβω τόσα χρόνια γιατί, ό, τι ωφελεί και κάνει καλό στη χώρα μας κατηγορείται, δυσφημίζεται και παρουσιάζεται σαν ανεδαφικό, αντεθνικό, ουτοπικό και ανεφάρμοστο και γιατί ό, τι βλάπτει και καταστρέφει τη χώρα μας παρουσιάζεται, πλασάρεται με τέχνη και δόλο θα έλεγα, σαν εθνικά σωστό, ωφέλιμο, χρήσιμο και εφαρμόσιμο μάλιστα; Ως πότε θα ακολουθούμε και θα πηγαίνουμε πίσω από όλους αυτούς που οδηγούν τη χώρα στον όλεθρο και στην καταστροφή;

- Στέλιο, εγώ δεν βλέπω άλλη λύση και να και εσείς, «η πρώτη φορά αριστερά» τα ίδια και την ίδια πολιτική εφαρμόζετε.

- Νίκο, επαναλαμβάνω όλα αυτά δεν είναι αριστερή πολιτική και έχουν οδηγήσει σε πλήρη καταστροφή και υποδούλωση τη χώρα μας. Ίσως αυτά που πιστεύω εγώ να είναι ουτοπίες για πολλούς και ουδέποτε ισχυρίζομαι ότι κατέχω την απόλυτη αλήθεια, αλλά ουδέποτε σε γενικότερο ιδεολογικό, φιλοσοφικό και πρακτικό επίπεδο μπορώ να δεχθώ και να πιστέψω *ότι*

«η ευημερία και η χαρά μερικώ ν ελαχίστων να στηρίζεται πάνω στη δυστυχία και την καταστροφή των πολλώ ν». Ουδέποτε θέλω σε προσωπικό επίπεδο η δική μου ευημερία και ευτυχία να οφείλεται στη δυστυχία κάποιου άλλου συνανθρώπου μου.

- Σε αυτό , Στέλιο, συμφωνώ απόλυτα και εγώ είπε ο φίλος ο Νίκος. Συμφώνησαν βέβαια και ο Γρηγόρης και ο άλλος ο Νίκος στα τελευταία λόγια μου, αν και στα προηγούμενα είχαν τις ενστάσεις τους και τις διαφωνίες τους.

Αυτή ήταν η τελευταία πολιτική, αλλά και γενικότερη συζήτηση με τον αγαπητό μου φίλο Λάκη και δυστυχώς και η τελευταία φορά που τον είδα. Μετά συζητήσαμε για το χωριό, το πανηγύρι, την εκδήλωση του Συλλόγου, για το αν θα έρθει στο χωριό. « Θα δω, Στέλιο, μου είπε. Φέτος δεν νομίζω να ανέβω». Ο φίλος, μου απέκρυψε ότι ήταν άρρωστος και μετά από δυο μήνες περίπου, άφησε την τελευταία του πνοή στο νοσοκομείο Σωτηρία, πράγματα εντελώς άγνωστα σε μένα όλα αυτά, γιατί δεν πήγα ούτε στο νοσοκομείο να τον δω, γιατί δεν γνώριζα ότι νοσηλευόταν εκεί. Έφυγε με αξιοπρέπεια και λεβεντιά όπως πορεύτηκε σε όλα του τα χρόνια.

Σε μένα θα μένει η πίκρα που δεν θα τον ξανασυναντήσω στο χωριό και δεν θα

Ξανασυζητήσουμε, φυσικά για να διαφωνήσουμε, για άλλη μια φορά. Και φυσικά τα γράφω όλα τα παραπάνω όχι για να δείξω ποιος έχει δίκιο ή άδικο και ποιανού οι ιδέες είναι πιο σωστές. Τα γράφω για να δείξω ότι οι άνθρωποι πάντα μπορούν να συζητούν και να συνδιαλέγονται με ηρεμία, ευγένεια και σεβασμό στις απόψεις του καθενός, ακόμα κι αν διαφωνούν. Εξάλλου, ο υγιής διάλογος, η παρηρησία λόγου αλλά και ο αντίστοιχος αλληλοσεβασμός είναι οι θεμέλιοι λίθοι του δημοκρατικού διαλόγου! Και βέβαια θα θυμάμαι ότι ο φίλος μου συμφώνησε μαζί μου στην τελευταία φράση μου. **«Ποτέ η ευτυχία σου και η χαρά σου να μην οφείλεται στη δυστυχία των διπλανών σου συνανθρώπων».** Συμφώνησε ο φίλος, Λάκης, γιατί στο κατά βάθος, αυτός ήταν πιο ανθρωπίνος και πιο αριστερός απ' ότι εγώ, άσχετα τι έλεγε και τι πίστευε.

Καρανάσιος Στέλιος

Το άρθρο έχει {hits}688{/hits} αναγνώσεις

